

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **A. I. E. R.,**
zastoupený advokátkou Mgr. Gabrielou Kopuleťou
se sídlem Havlíčkova 11, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2023, č.j. OAM-14654-26/
PP-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) výrokem I. zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské Unie na území České republiky, neboť bylo shledáno důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu; výrokem II. byla žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců

stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

2. Žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské Unie na území České republiky dle § 87b zákona o pobytu cizinců (dále jen „předmětná žádost“) žalobce podal dne 13. 9. 2021. V žádosti uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka paní D. H., státní příslušnice České republiky s tím, že jsou nesezdaným párem. V průběhu správního řízení byl žalovanému dne 17. 10. 2022 doložen oddací list vystavený matričním úřadem Městské části Praha 7 ze dne 7. 10. 2022, z něhož vyplývá, že žalobce a D. H. uzavřeli dne 30. 9. 2022 manželství.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce lze na základě výše uvedeného považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dále proto žalovaný posuzoval, zda nebyl dán některý z důvodů pro zamítnutí předmětné žádosti dle § 87e odst. 1 téhož zákona. Konstatoval, že mu byly zpravodajskou službou České republiky poskytnuty písemné informace k osobě žalobce. Informace č.j. D88/2022-OAM mu byla poskytnuta v režimu utajení (stupeň „důvěrné“) dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“). Informace, které bylo přiřazeno č.j. V24/2023-OAM, byla žalovanému poskytnuta také v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“). Předmětné utajované informace dle žalovaného popisují skutečnosti, na jejichž základě nelze než dospět k závěru, že žalobce ohrožuje bezpečnost České republiky, resp. existuje důvodné nebezpečí, že by tak mohl učinit.
4. Jediným podkladem napadeného rozhodnutí byly uvedené utajované informace. S ohledem na judikaturu správních soudů žalovaný posuzoval, zda jsou poskytnuté utajované informace dostatečně podrobné a věrohodné. Dospěl přitom k závěru, že obsahují konkrétní popis skutkových zjištění, popisují konkrétní jednání žalobce týkající se zejména jeho pracovního života, přičemž tato zjištění jsou popsána do detailu a působí věrohodně a přesvědčivě. Popsané jednání žalobce je přitom relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí předmětné žádosti, protože směřuje přímo proti bezpečnostním zájmům České republiky. Z obsahu utajovaných informací vyplývá, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu z důvodu jeho aktivit s vazbami na islámské milice. Jedná se o aktivity dlouhodobého a nenáhodného charakteru proti zájmům České republiky. Z utajovaných informací jsou zřejmé takové skutečnosti týkající se žalobce, na jejichž základě lze usoudit, že by jeho jednání mohlo směřovat proti zájmům České republiky a vést až k ohrožení její bezpečnosti.
5. Žalovaný současně podotkl, že k naplnění důvodu pro zamítnutí předmětné žádosti dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců není nutné, aby cizinec přímo bezpečnost státu ohrožoval, ale dostačuje, aby jeho jednání či chování bylo způsobilé vystavit bezpečnost České republiky ohrožení. Vyhodnocením utajovaných informací dospěl žalovaný k závěru, že je dán důvod pro nevyhovění předmětné žádosti, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu ohrozit bezpečnost státu.
6. Následně se žalovaný zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V případě, jako je tento, kdy pobyt žalobce na území představuje riziko ohrožení bezpečnosti, odůvodňuje veřejný zájem na tom, aby se na území nezdržovali cizinci, kteří takové ohrožení představují, i případný zásah do

soukromého a rodinného života. Žalobce se dne 30. 9. 2022 oženil s D. H., jiné jeho rodinné vazby nebyly zjištěny. Skutečnost, že žalobce již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití se svou manželkou, lze považovat za zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Žalobce a jeho manželka však nejsou napadeným rozhodnutím zcela zbaveni možnosti vést společný rodinný život. Je především na žalobci, jak si zorganizuje svůj život a v jakém státě bude žít. Manželka žalobce se přitom může se žalobcem přestěhovat do země jeho původu, případně se s ním vídat v jiné zemi, kde budou oba moci legálně pobývat. Žalobci přitom nebyl uložen zákaz pobytu. Napadené rozhodnutí tedy jistý zásah do rodinného života žalobce představuje, tento zásah je však přiměřený ve vztahu k důvodu nevyhovění předmětné žádosti.

7. Ve vztahu k přiměřenosti zásahu do soukromého života žalobce žalovaný uvedl, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2007 za účelem studia. Ze sdělení ze dne 7. 6. 2022 vyplynulo, že byl vyloučen z doktorského studia na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy a žalovanému nebylo známo, že by pokračoval ve studiu na jiné škole. Žalobce strávil na území České republiky menší část svého života a nelze předpokládat, že jeho vazby k zemi původu byly významně zpřetrhány. Není zde tedy žádná vážnější překážka pro to, aby se opět integroval ve svém domovském státě. Dopad napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce je tedy přiměřený a nebylo zjištěn rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). Žalobce je v produktivním věku a jeho zdravotní stav je dobrý. Věk tedy není v případě jeho návratu do Libye omezujícím kritériem pro získání zaměstnání. Žalobce sám žádné informace o nemožnosti vycestování neuvedl, resp. neprokázal. V Libyi žijí také oba jeho rodiče. I proto nemůže v posuzovaném případě dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Informace poskytnuté zpravodajskou službou jsou natolik závažné, že popsané následky jsou adekvátní.
8. Zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu může být nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života jen výjimečně. Takovým zásahem by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008 – 71, příp. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) č. 12738/10 nebo č. 1638/03]. Zákaz pobytu žalobci uložen nebyl. Je to přitom žalobce, kdo svým jednáním ohrožuje bezpečnost České republiky a jejich obyvatel. Veřejný zájem na zachování uvedených hodnot má přednost před právem jednotlivce na respektování soukromého života. Jednání žalobce je natolik závažné, že pouze mimořádně intenzivní zásah do soukromého a rodinného života by mohl odůvodňovat vyhovění předmětné žádosti. Byť nevydání povolení k přechodnému pobytu bude nepochybně zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nepůjde o zásah mimořádný a nepřiměřený vzhledem k důvodům zamítnutí předmětné žádosti.
9. Žalovaný žalobce vyrozuměl o možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu výzvou ze dne 28. 2. 2023. Správní orgán v záznamu do spisu ze dne 28. 2. 2023 uvedl, že z důvodu aktivit žalobce s vazbami na islámské milice existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Žalobce se prostřednictvím své právní zástupkyně s obsahem spisového materiálu seznámil dne 23. 3. 2023. Dne 21. 4. 2023 k tomu poskytl žalovanému obsáhlé vyjádření, ve kterém poukazoval na svůj dosavadní dlouhodobý bezúhonný život v České republice, okolnosti svého pracovního života, vyjádřil se k záznamu do spisu ze dne 28. 2. 2023, kdy celou věc považoval za nedorozumění, dále poukazoval na okolnosti svého rodinného života, zejména na to, že se

svojí manželkou očekává v polovině srpna 2023 narození prvního potomka. Rovněž uvedl, že své doktorské studium na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy nedokončil, neboť musel přemýšlet o finančním zabezpečení rodiny; připojil listiny týkající se jeho studia, rodinného života a pracovní činnosti, které navrhoval provést k důkazu, dále navrhoval provést svůj účastnický výsledek, aby mohl své aktivity vysvětlit žalovanému osobně.

10. Žalovaný k shora uvedenému vyjádření žalobce uvedl, že je jistě úspěchem, že žalobce dokončil jak bakalářské, tak magisterské studium. Dodal, že žalobce téměř posledních 10 let pokračoval doktorským studiem, aniž by jej úspěšně dokončil. Žalovanému byla známa také bezúhonnost žalobce. Riziko ohrožení bezpečnosti státu ve smyslu zákona o pobytu cizinců však sestává z posouzení celé řady skutečností, a neodvídá se tedy nutně od odsouzení pro trestný či od trestního stíhání. Ze skutečnosti, že žalobce nebyl na území České republiky trestně stíhán, nelze dovodit, že by nemohl představovat hrozbu pro narušení veřejného pořádku či ohrožení bezpečnosti státu. Fakt, že proti žalobci nebylo vedeno trestní stíhání, neznamená, že z utajovaných informací nevyplývá, že by žalobce nepředstavoval nebezpečí pro ohrožení bezpečnosti státu. Potenciál jednání, které představuje ohrožení bezpečnosti státu, může být v případě žádosti o prodloužení pobytového oprávnění nižší, než je tomu v případě správního vyhoštění.
11. Ze žalobcem doložených dokladů má sice vyplývat, že jde o slušného a čestného člověka, avšak ze stanoviska bezpečnostních služeb vyplývají informace, které naznačují, že jednání žalobce by mohlo vyústit v ohrožení bezpečnosti státu. Původce utajované informace přitom žádným způsobem nedává možné ohrožení bezpečnosti státu ze strany žalobce do souvislosti s jeho náboženským vyznáním. Utajované informace se vztahují jmenovitě k žalobci a jsou v nich uvedeny skutečnosti týkající se jeho pracovního života. Na jejich základě je nutno učinit závěr, že žalobce by mohl ohrozit bezpečnost státu. Záznam do spisu ze dne 28. 2. 2023, resp. sdělení o tom, co z utajovaných informací vyplývá, bylo vypracováno původcem utajovaných informací, který žalovanému přesně sdělil, o jakých skutečnostech lze žalobce informovat. To žalovaný učinil záznamem do spisu a následně žalobce vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný vyjádření žalobce včetně jeho příloh pečlivě zhodnotil a zopakoval, že z informací mu poskytnutých vyplývají takové skutečnosti, které naznačují, že jednání žalobce je v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky.
12. K návrhu důkazu účastnickým výslechem žalobce žalovaný uvedl, že jím nebyl vázán. Výsledek je důkazním prostředkem podpůrného charakteru, který by byl v posuzovaném případě nadbytečný. Žalobce měl ve správním řízení možnost uplatnit veškeré relevantní skutečnosti, což učinil a podložil je některými doklady. Bylo tedy nadbytečné tyto skutečnosti dále ověřovat výslechem žalobce. Správní orgán přitom není oprávněn, a tedy ani povinen zkoumat pravdivost utajované informace a současně není oprávněn s účastníkem řízení komunikovat její obsah. Žalovaný by tedy v rámci výsledku nemohl obsah utajovaných informací nijak zakomponovat. Použití utajovaných informací je výjimečným institutem, při němž dochází k omezení procesních práv žadatele. Tento postup má však oporu v zákoně. Žalovaný ve vztahu k použití utajovaných informací odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40 a konstatoval, že žalobci sdělil podstatu utajovaných informací v dostatečné míře. Poskytnutím dalších informací by mohlo dojít ke zmaření účelu utajení.

13. Žalovaný následně uvedl, že opětovně posoudil dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to i s ohledem na jeho dosud nenarozeného syna. Napadené rozhodnutí je zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, avšak právo na respektování soukromého a rodinného života automaticky nezakládá povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. Správní orgány jsou povinny chránit zájmy státu a společnosti. Je především na žalobci a jeho manželce, jakým způsobem si zorganizují život a ve kterém státě budou žít. Žalobce neuvedl natolik mimořádné skutečnosti, které by odůvodňovaly vydání požadovaného pobytového oprávnění. V posuzovaném případě převážil zájem České republiky na zachování její bezpečnosti nad zájmem žalobce dále pobývat na jejím území na základě dlouhodobého pobytu. Neexistuje ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území České republiky. Ačkoliv žalobce pobývá na území České republiky od roku 2007, nestvrdil dosud svůj úmysl zde pobývat trvale na základě žádosti o trvalý pobyt, a mohl a měl tak alespoň v teoretické rovině předpokládat, že mu pobytové oprávnění nemusí být v budoucnu nadále udělováno.
14. Závěrem žalovaný konstatoval, že zjištěné skutečnosti dostatečně odůvodňují závěr, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.

II. Obsah žaloby

15. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Poukázal na své vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 4. 2023, kde uvedl rozhodné skutkové okolnosti, označil důkazy k prokázání svých tvrzení (listiny, účastnickou výpověď) a poukázal na možnost fatálního nedorozumění se závažnými dopady do jeho soukromého a rodinného života. Následně obsah tohoto vyjádření v žalobě znovu podrobně rekapituloval, resp. citoval. Namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy bylo porušeno jeho právo seznámit se s utajovanými podklady (které byly jediným podkladem napadeného rozhodnutí), a to minimálně v té (omezené) podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Dále namítl, že utajované informace č. j. D88/2022-OAM a č.j. V24/2023-OAM fakticky nebyly a nemohly být jediným podkladem rozhodnutí, neboť řízení bylo doplněno minimálně o důkazy předložené žalobcem, a bylo tak povinností žalovaného znovu seznámit žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí; pokud tak žalovaný neučinil, porušil § 36 odst. 3 správního řádu.
16. Žalobce dále uvedl, že v rámci své obrany pracoval pouze s domněnkami, neboť nebyl informován o podstatě vznesených obvinění. Konstatování, že důvodem (nevyhovění žádosti) mohou být jeho aktivity s vazbami na islamistické milice, nepovažoval za dostatečné z hlediska zákonných požadavků, neboť v průběhu řízení nemohl zpochybnit to či ono jednání, kterým má údajně ohrožovat bezpečnost státu. Na základě obecného a vnitřně rozporného odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nemá možnost účinně se bránit, zejména sdělovat skutkové okolnosti a předkládat podklady v rozsahu nezbytném pro zhodnocení věrohodnosti a přesvědčivosti zpravodajské informace. To navíc v situaci, kdy byl ze strany bezpečnostních složek České republiky osloven a ujištěn, že se nechová nijak rizikově a byl požádán o spolupráci v zájmu zajištění bezpečnosti České republiky. Žalobce, vycházející ze svého dosavadního způsobu života a spolupráce s bezpečnostními složkami, měl za to, že povaha utajované informace umožňovala, aby mu byla sdělena podstata důvodů, na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru, že žalobce při svém pobytu na území může ohrozit bezpečnost státu; zvláště pokud žalovaný odkázal na možnost žalobce pobývat v ČR např. na základě krátkodobého víza, bude-li mu uděleno, a svou rodinu navštěvovat. Postup žalovaného je dle mínění žalobce v rozporu s judikaturou

ESLP, konkrétně s rozsudky č. 80982/12, č. 36328/13 a SDEU č. C-300/11, neboť mu nebyla sdělena podstata důvodů rozhodnutí a nebylo mu umožněno účinně hájit jeho práva.

17. Žalobce dále namítl, že utajované informace neposkytují dostatečně přesný ani spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci. Svědčí o tom stanovisko žalovaného ve vztahu k vyjádření žalobce k podkladům, v němž žalovaný rezignoval na pokus srozumitelně shrnout podstatu důvodů, na kterých své rozhodnutí založil a na řádné zjištění stavu věci v rozsahu, který by umožnil řádný soudní přezkum. Žalovaný si měl po obdržení rozsáhlého vyjádření žalobce včetně důkazních návrhů vyžádat nové vyjádření od orgánu, jenž podklady poskytl (zpravodajských služeb), které by se vyjádřilo k námitkám žalobce. Bez tohoto nového vyjádření zpravodajských služeb nemůže napadené rozhodnutí obstát z důvodu nedostatečnosti podkladů. Žalovaný ani soud tak nemohou zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace. Takové nové vyjádření však vyžádáno nebylo. V tomto směru nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci mimo jiné i tím, že žalovaný neprovedl žalobcem navržené důkazy, a to jak ve vztahu ke zpravodajským informacím, tak ke skutečnostem relevantním pro vyhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
18. Žalobce vznesl také námitku nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Skutkový stav ve vztahu k dopadům do rodinných životů občanů EU a jejich rodinného příslušníka nebyl řádně zjištěn a daný dopad byl nesprávně posouzen. Žalobce svým jednáním nezavdal příčinu, aby mohl být označen za hrozbu pro národní bezpečnost. V ČR žije 16 let životem slušného a čestného člověka, má čistý trestní i přestupkový rejstřík, vystudoval zde vysokou školu v oboru zdravotnictví, čemuž se ve své stávající práci věnuje i nadále (rehabilitační činnost). Od roku 2019 žije v partnerském svazku se svou manželkou D., se kterou očekává narození prvního potomka, termín porodu by měl být v polovině srpna 2023. Matka manželky má závažné zdravotní problémy, je závislá na pomoci žalobce a jeho manželky. Otec manželky žalobce je mimo Českou republiku, což žalobce doložil listinnými důkazy a navrhl svůj účastnický výslech, resp. výslech jeho manželky. Nesouhlasil s odmítnutím jejich provedení žalovaným, neboť navrženými výslechy neměla být nahrazována či doplňována vlastní tvrzení, avšak tato tvrzení jimi měla být prokazována.
19. Dále žalobce poukázal na vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, když na jednu stranu žalovaný vycházel jako z podkladu pouze z utajovaných informací, avšak na druhou stranu uvedl, že žalobce uplatnil skutečnosti, které považoval za relevantní a které také podložil některými doklady. Žalovaný však nepovažoval za nutné tyto skutečnosti dále ověřovat výslechem žadatele. V důsledku toho není zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel, které skutečnosti má za prokázané a které nikoli. Pokud jediným podkladem pro rozhodnutí byly utajované informace, pak se žalovaný nemohl kvalifikovaně vypořádat s otázkou dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
20. V případě žalobce existují mimořádné okolnosti, které s ohledem na jeho soukromý a rodinný život odůvodňují vydání pobytového oprávnění. Zájem České republiky na zachování ochrany její bezpečnosti nepřevážil nad umožněním žalobci nadále pobývat na území. Žalobce předpokládá, že údajná riziková činnost, která zřejmě souvisí s jeho pracovními aktivitami, začala v době, kdy byl pozván na osobní schůzku k bezpečnostním složkám. Uvedl, že kdyby nebyl bezpečnostními složkami ujišťován o tom, že jeho práce není riziková, nikdy by tuto práci nepřijal, ani by v ní nepokračoval. V rámci své práce

doprovází pacienty s tělesným postižením zejména po lázních v ČR a vyplňuje žádosti o víza dle instrukcí bezpečnostních složek. V této činnosti žalobce nespatřuje nic rizikového. Žalovaný nerozporoval, že žalobce žije v České republice životem slušného a poctivého člověka, pouze naznačil možnou potencialitu jeho nebezpečnosti v budoucnu. Dokonce zmínil možnost žalobce navštěvovat svou rodinu v České republice např. v rámci krátkodobého víza. Z toho žalobce usuzuje, že jeho dosavadní jednání nepředstavuje skutečné, aktuální, ba ani dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Možnost získání krátkodobého víza je však pouze teoretická, jeho šance na získání alespoň krátkodobého pobytového oprávnění je fakticky nulová. Žalovaný se měl zabývat reálnou možností získání krátkodobého víza a toto při rozhodování zohlednit.

21. Závěrem žalobce zopakoval svou pobytovou historii a okolnosti jeho soukromého a rodinného života, kdy žije v ČR od roku 2007, má zde těhotnou manželku, která potřebuje jeho podporu, její vycestování v průběhu těhotenství nebylo a není možné, rovněž zde žije matka manželky, která má zdravotní problémy, otec manželky je v zahraničí a bratr manželky žije v Ostravě. Žalobce s manželkou, která je českou občankou, nemají nikde jinde vytvořené zázemí. Žalobce nežije v zemi původu 15 let, muslimskou víru nevyznává, v mešitě byl naposledy jako malé dítě. Pokud by žalovaný zohlednil všechny tvrzené a doložené skutečnosti, nemohl by dospět k závěru, že napadeným rozhodnutím nedojde k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, resp. že jde o zásah z hlediska veřejného pořádku přiměřený.

III. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud zamítl. Žalobní argumenty jsou podle něj do značné míry shodné s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalovaný proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. To, že žalobce v České republice pobývá dlouho a že nebyl trestně stíhán, ani další žalobcem tvrzené skutečnosti včetně jeho studijních úspěchů nemají žádnou souvislost s uplatněným důvodem, tedy tím, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky. To, že se někdo navenek chová podle etických norem, ještě neznamená, že se nemůže věnovat též činnostem, které s těmito hodnotami nemají nic společného, resp. spíše naopak ohrožují bezpečnost České republiky a jejích obyvatel.
23. Jde-li o činnost žalobce pro Centrum urgentní medicíny a podpory, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že v této otázce nemohl být příliš konkrétní, protože by hrozilo, že vyzradí obsah utajované informace. Příslušná žalobní tvrzení jsou vyvrácena obsahem utajované informace, která je dostatečně přesná a detailní, aby bylo možné učinit závěr o její věrohodnosti, a to na rozdíl od tvrzení žalobce.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil též neprovedení účastnického výslechu žalobce. Ten ostatně neupřesnil, co mělo být tímto výslechem prokázáno. Žalobce se mohl kdykoli vyjádřit písemnou formou. Výslech je důkazním prostředkem, nikoli příležitostí pro to vznášet či opakovat jednotlivá tvrzení. Jsou-li podkladem rozhodnutí utajované informace, je navíc obtížné výslech vést, aniž by hrozilo prozrazení jejich obsahu či zdroje.
25. Žalovaný se zabýval i otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který poukázal na své rodinné vazby v České republice. Ty jsou žalovanému známy z úřední činnosti. Žalovaný se s touto otázkou podrobně vypořádal, poukázal na judikaturu ESLP, dle které by nevydání povolení znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života pouze výjimečně, a to s ohledem na nestálou a nejistou

situaci, ve které se cizinec na území smluvního státu ocitl. Článek 8 Úmluvy sám o sobě nezaručuje právo na konkrétní typ pobytového oprávnění. Neproloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by tak mohlo mít za následek dopad do soukromého a rodinného života jen ve zcela ojedinělých případech. V případě žalobce žádné takové okolnosti srovnatelné s případy řešenými judikaturou ESLP nejsou dány. Ani skutečnost, že se má žalobci a jeho manželce v brzké době narodit syn, není nijak výjimečnou okolností. Je na žalobci a jeho manželce, kde se rozhodnou vést rodinný život. Žádný smluvní stát Úmluvy není povinen respektovat volbu cizince stran místa, kde si přeje vést rodinný život. V případě žalobce je daný zásah zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a byl nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy, odpovídá společenské potřebě a je přiměřený jeho důvodu. Žalovaný posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na čl. 8 Úmluvy a poměřoval jej ve vztahu k zájmu na zachování bezpečnosti České republiky. Žalobce se aktivitám popsaným v utajovaných informacích věnuje dlouhodobě, což zavrhuje silný důvod se domnívat, že v nich bude pokračovat i v budoucnu. Nejde o jednorázovou či ojedinělou aktivitu.

IV. Podání žalobce ze dne 11. 8. 2023

26. V podání ze dne 11. 8. 2023 žalobce doplnil listinné důkazy (*e-mailovou korespondenci z roku 2021 – za účelem prokázání tvrzení, že byl osloven složkami Policie České republiky ke spolupráci a své aktivity s nimi konzultoval; a dále lékařskou zprávu o průběhu těhotenství jeho manželky – za účelem prokázání rodinných vazeb*) a navrhl jejich provedení. Následně zopakoval již v žalobě obsažené skutečnosti.

V. Posouzení věci soudem

27. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Žalobce předně namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy mělo být porušeno jeho právo seznámit se s utajovanými informacemi, a to v podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Tato námitka však není důvodná.
29. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
30. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zásadním podkladem pro závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a tedy i pro neproloužení pobytového oprávnění žalobci, jsou zjištění, která jsou

obsažena v utajované části spisu. K utajení určitých informací přistupují správní orgány v případech, kdy existuje výrazný zájem státu na utajení zjištěných skutečností. Takový postup umožňuje zákon o ochraně utajovaných informací v ustanovení § 6 a násl. a zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 169m.

31. Problematikou utajení části spisu a odepření účastníku řízení se s obsahem této části seznámit se zabývá již ustálená judikatura. K tomu lze odkázat například na nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, podle něhož *„není jistě možné, aby byl správní orgán pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“*. Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo.
32. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje procesní práva cizince i rozsah odůvodnění správního rozhodnutí. Dané ustanovení sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu, nicméně použitelnost § 36 odst. 3 správního řádu nevylučuje. Z § 36 odst. 3 věty druhé správního řádu vyplývá, že seznámení se účastníka s podklady obsahujícími utajované informace je možné pouze v omezené míře, aby to nezmařilo účel utajení, přičemž je navíc třeba vyjádření orgánu, který takové podklady poskytl.
33. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63), což je zakotveno v § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které byla zamítnuta předmětná žádost, nelze takové rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem. Postačuje, že v napadeném rozhodnutí byl uveden odkaz na příslušné zprávy zpravodajské služby.
34. V rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Jeví se rovněž v takových případech jako vhodné, aby rozhodující orgány daly prostor k vyjádření se k otázce, jaké informace je možné účastníku řízení sdělit, orgánům, od nichž tyto utajované informace obdržely. Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení výše uvedených zájmů, zejména v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.“*
35. Žalovaný v tomto smyslu postupoval, založil do spisu záznam ze dne 28. 2. 2023, a to na základě vyjádření původce utajovaných informací o tom, jaké informace lze žalobci sdělit; v tomto záznamu žalovaný informoval žalobce o tom, co v obecné rovině z utajovaných informací vyplývá. Žalovaný je sám vázán zákonem o ochraně utajovaných informací a není oprávněn prozrazovat jejich obsah nad rámec toho, s čím bylo možné žalobce dle původce utajované informace seznámit. V tomto smyslu tak k porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť samotné utajované podklady nebylo možné žalobci zpřístupnit.
36. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že nebyl informován ani o podstatě vznesených obvinění, a nemohl se tak účinně bránit.

37. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2021, č.j. 10 Azs 270/2021-54, č. 4279/2022 Sb., „(r)ozhoduje-li správní orgán v pobytových věcech cizince pobývajícího na území České republiky na základě obsahu utajované informace [zde zamítnutí žádosti cizince o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], má v každém případě povinnost seznámit cizince alespoň s podstatou důvodů, které z utajované informace plynou.“ K tomu viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 – 47.
38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2022, č. j. 4 Azs 400/2021-29 k výkladu § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců uvedl: „*Předmětné ustanovení zároveň obsahuje v podstatě dva požadavky. První požadavek (povinnost správního orgánu uvést v odůvodnění rozhodnutí odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení) je důležitý jednak z pohledu přezkumu odvolacím orgánem, jednak z pohledu přezkumu správními soudy, které přezkoumávají podklady rozhodnutí do značné míry samostatně, nezávisle na žalobních námitkách. Ovšem nelze pomíjet ani druhý zákonný požadavek uvedený v § 169m odst. 2 větě druhé zákona o pobytu cizinců. Správní orgán, byť v rozhodnutí vychází z utajovaných informací, nemůže rezignovat na odůvodnění s poukazem na to, že vše je „schováno“ v utajovaných podkladech. Právě naopak, i ve vztahu k utajovaným informacím musí správní orgán rozvést alespoň nějaké úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Stejně tak musí rozvést důvody vydání rozhodnutí, byť obojí pouze v tom rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. Jde tedy o to, aby správní orgán vydal alespoň v nějaké míře přezkoumatelné rozhodnutí, které bude určitým způsobem hodnotit utajované informace, aniž obroží jejich charakter a důvody jejich utajení. Správní orgán by měl v této souvislosti v odůvodnění výslovně uvést též podstatu důvodů, na kterých své rozhodnutí založil, respektive skutečnosti, které z utajovaných informací v obecné rovině plynou. Jen tak může správní orgán zachovat minimální požadavky na kontradiktornost řízení, jak o tom hovoří Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 4. 6. 2013, ve věci C-300/11, ZZ s odkazem na čl. 47 Listiny EU, podle něhož adresát rozhodnutí musí mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, „aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejprůzračnějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného aktu“. Povinnost správního orgánu sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti (rozhodující skutkové okolnosti na rozdíl od hodnocení právních otázek) z utajovaných podkladů vyplývají, má svůj základ právě v požadavcích unijního práva.“*
39. Soud shledal, že žalovaný požadavkům nastíněným shora uvedenou judikaturou na sdělení podstaty důvodů, které z utajovaných informací v obecné rovině plynou, dostál, když žalobci na základě souhlasu původce informace (zpravodajské služby České republiky) sdělil, že z důvodu jeho aktivit s vazbami na islamistické milice existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Soud shledal, že taková informace není pouhým opakováním zákonného důvodu, jde o sdělení v dostatečné míře konkretizované a nijak paušalizované, aby žalobce získal alespoň v základních rysech představu, na jakých důvodech je napadené rozhodnutí založeno. Soud k tomu poznamenává, že otázku, zda správní orgány sdělily účastníku řízení dostatečně alespoň v obecné rovině podstatu důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, je nutno hodnotit vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu; nelze proto činit žádné obecné závěry stran toho, jaké informace mají být účastníku řízení z utajovaných podkladů zpřístupněny (rozsudky NSS ze dne 7. 2. 2022,

čj. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb. NSS, ze dne 16. 2. 2022, čj. 6 Azs 352/2021-38, ze dne 29. 3. 2022, čj. 4 Azs 405/2021-29, a ze dne 3. 11. 2022, čj. 10 Azs 202/2022-42).

40. Toto sdělení podstaty důvodů je v souladu i s příslušnou judikaturou ESLP a Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Konkrétně dle rozsudku velkého senátu SDEU ze dne 4. 6. 2013, ZZ, C-300/11 soud musí v každém případě zajistit, aby dotčená osoba byla informována o „*podstatě důvodů*“, které jsou základem pro sporné rozhodnutí, „*způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů*“, což v daném případě bylo naplněno. Obdobně dle rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 15. 10. 2020 ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku* (stížnost č. 80982/12) správní orgány musí informovat cizince alespoň o podstatě vznesených obvinění.
41. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení utajovaných informací vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který se zabývá bezpečnostním řízením (zrušením platnosti osvědčení pro stupeň utajení přísně tajné), nicméně jeho závěry týkající se odepření přístupu k utajovaným informacím účastníkovi řízení jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Jelikož žalobce nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li, co je jejich obsahem, musí to být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými. Tentýž princip konstatuje i žalovaným zmiňovaná judikatura, podle níž postačuje, pokud do utajované části spisu má přístup pouze správní soud, nikoliv účastník správního řízení.
42. Posouzení existence nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, byla provedena žalovaným, jeho závěr se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50.)
43. Soud přezkoumal postup a důvody pro zamítnutí předmětné žádosti v úplnosti nad rámec uplatněných námitek. Seznámil se s utajovanou částí správního spisu a po posouzení obsahu utajovaných informací dospěl k závěru, že představují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Z obsahu obou utajovaných informací vedených žalovaným pod č. j. D88/2022-OAM a č. j. V24/2023-OAM je seznatelné, proč žalovaný k výše uvedenému závěru došel, tyto podklady soud považuje z hlediska daného závěru za dostačující. Soud ve shodě se žalovaným shledal, že utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou zpravodajskou službou, popisují konkrétní jednání žalobce, jsou zasazeny do časového rámce, čímž působí věrohodně a přesvědčivě, jsou prosty názorů a domněnek, naopak jejich obsahem je reprodukce konkrétních skutkových zjištění, a jejich obsah dokládá nenáhodný a dlouhodobý charakter aktivit žalobce. Ve shodě se žalovaným má soud za to, že tyto aktivity směřují proti bezpečnostním zájmům České republiky, přičemž dané podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu z důvodu jeho aktivit s vazbami na islamistické milice.
44. Soud si je vědom příslušné judikatury, dle které není oprávněn přezkoumávat pravdivost utajované informace (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019 č. j. 9 Azs 81/2019-33), nicméně musí hodnotit její

věrohodnost, přesvědčivost a relevanci. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 7. 2. 2022 č.j. 10 Azs 438/2021-47 uvedl: „*Nejvyšší správní soud v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. výše uvedený rozsudek 2 Azs 259/2019, bod 22).*“ K tomu viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2022 č.j. 8 Azs 230/2020-48 či ze dne 12. 3. 2020 č.j. 2 Azs 259/2019-28.

45. Soud se tedy zabýval otázkou, zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány, přičemž shledal, že je v nich dostatečně určité popsáno konkrétní jednání žalobce, které je zasazeno do určitého skutkového, časového a místního rámce, přičemž se jedná o určité delší časové období, a nejde tak o činnost nahodilou. Nejedná se ani o pouhé názory či domněnky zpracovatele, neboť v utajovaných podkladech je obsažen popis zdroje získaných informací. S ohledem na to a na celkový kontext popsáný v těchto informacích soud považuje utajované informace za dostatečně věrohodné a přesvědčivé pro přijetí závěru o žalobci jako nositeli bezpečnostního rizika pro Českou republiku.
46. Žalobce v návaznosti na seznámení se s podklady pro rozhodnutí poskytl žalovanému rozsáhlé vyjádření ze dne 21. 4. 2023, v němž poukazoval na okolnosti svého pobytu v České republice, skutečnosti ze svého studijního, pracovního i osobního života včetně poukazu na jeho dobrovolnou spolupráci s bezpečnostními složkami České republiky, přičemž se snažil závěry žalovaného vyvrátit. Žalovaný na toto vyjádření a návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí v napadeném rozhodnutí adekvátně reagoval, vyjádřil se dostatečně konkrétním způsobem ke vzneseným námitkám žalobce, a to zejména na stranách 12 - 14 napadeného rozhodnutí, přičemž náležitě odůvodnil, proč nebyly tyto námitky způsobitelné vyvrátit závěry žalovaného o tom, že žalobce by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Nelze pominout, že žalovaný mohl na tyto námitky reagovat pouze ve velmi omezeném rozsahu, a to s ohledem na jeho povinnost nezpřístupňovat obsah utajovaných informací. I při respektování této povinnosti však žalovaný dostal požadavku vyjádřit se k argumentům žalobce, kdy však právě s ohledem na nezbytnost utajení informací uchovávaných odděleně mimo spis nemohl být konkrétnější. Touto povinností nezpřístupnit obsah utajovaných informací je ostatně vázán i soud, a z tohoto důvodu se nelze k předmětným námitkám žalobce blíže vyjádřit. Soud však shledal, že tyto námitky nebyly způsobitelné zpochybnit závěr žalovaného přijatý na základě utajovaných informací, že jednání žalobce je v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky. Zároveň soud shledal, že utajované informace shromážděné žalovaným samy o sobě poskytovaly k tomuto závěru dostatečnou oporu, a tudíž nebylo zapotřebí, aby si žalovaný vyžádal nové vyjádření zpravodajských služeb České republiky. Jeho nevyžádáním nebyla porušena povinnost řádného zjištění skutkového stavu, ani tím nebyla zpochybněna relevance závěrů žalovaného.

47. Namítanou trestní i přestupkovou zachovalost žalobce žalovaný nijak nerozporoval, tyto skutečnosti mu byly známy z úřední činnosti, nicméně poukázal na to, že možnost aplikace ustanovení ohledně rizika ohrožení bezpečnosti státu se neodvíjí od existence trestního stíhání či obvinění žalobce orgány činnými v trestním řízení. Soud s tímto odůvodněním naprosto souhlasí. Je nerozhodné, zda je žalobce trestně zachovalý, neboť dle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců postačuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, což není nijak navázáno na případné trestní stíhání či odsouzení cizince. Zákon o pobytu cizinců obsahuje samostatná ustanovení, dle nichž lze zrušit/neprodloužit pobytové oprávnění, spáchal-li cizinec trestný čin; tato ustanovení však nebyla v nyní projednávané věci žalovaným aplikována.
48. Žalovaný nikterak nepochybil (ani neporušil § 36 odst. 3 správního řádu), pokud žalobce po doplnění vyjádření žalobce ze dne 21. 4. 2023 znovu neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Tyto totiž nebyly dodatečně nijak doplněny (kromě písemností zaslaných žalobcem samotným). Nebylo povinností žalovaného, aby žalobce (nově) seznamoval s těmi podklady, které do spisu založil sám žalobce (a které mu tudíž nutně musely být známy).
49. K námitkám žalobce týkajícím se nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života uvádí soud následující.
50. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na základě požadavků plynoucích z § 37 odst. 2 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců zabýval též posouzením přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a osobního života žalobce. V tomto smyslu zvažoval zejména skutečnost jemu známou z úřední činnosti, tj. že na území ČR žije žalobce s manželkou, což považoval za nesporné. V návaznosti na vyjádření žalobce ze dne 21. 4. 2023 vzal v úvahu též další tvrzení žalobce ohledně jeho soukromého a rodinného života, a to zejména sdělení, že s manželkou očekávají narození dítěte v srpnu 2023, že žalobce v ČR pobývá od roku 2007, vystudoval zde, své doktorské studium však již nedokončil, neboť musí finančně zabezpečit rodinu, má zde zaměstnání ve zdravotnickém oboru, je trestně bezúhonný. Žalovaný tato tvrzení nijak nerozporoval, z těchto tvrzení v napadeném rozhodnutí vyšel a hodnotil je z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života, přičemž odůvodnil, proč žalobcem navržené materiály nepřijal mezi podklady pro rozhodnutí. V tomto směru tak nelze vytýkat žalovanému nedostatečné zjištění skutkového stavu z hlediska okolností týkajících se soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný současně neopomenul tato doplňující tvrzení žalobce zohlednit ve svém hodnocení. Žalovaný tudíž ani nepochybil, pokud mezi podklady nepřijal materiály doplněné žalobcem týkající se jeho soukromého a rodinného života (těhotenský průkaz, lékařské zprávy manželky žalobce, diplom žalobce a materiály týkající se jeho studia, rozsudek OS Praha 1, daňová přiznání), neboť tato tvrzení nijak nezpochybňoval a nepřijetí těchto materiálů mezi podklady dostatečně odůvodnil. Práva žalobce tedy v tomto směru nemohla být nijak narušena. Z těchto důvodů ani soud nepřistoupil k provedení dokazování příslušnými podklady, které žalobce přiložil k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (jedná se o diplom bakalář, diplom magistr, výkaz o studiu, potvrzení o absolvování kurzů, výpis z rejstříku trestů a evidence přestupků, rodinné fotografie, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1, potvrzení Velvyslanectví Libye, daňová přiznání, oddací list, prohlášení manželky, těhotenský průkaz a lékařské zprávy manželky). Tyto listiny jsou nadto z větší části již součástí správního spisu.

51. Pokud jde o tvrzený návrh na provedení účastnického výsledku žalobce a provedení výsledku jeho manželky, soud z vyjádření žalobce ze dne 21. 4. 2023 zjistil, že žalobce v něm uplatnil pouze návrh na provedení účastnického výsledku žalobce, nikoli jeho manželky. Výslech své manželky nikdy v průběhu správního řízení nenavrhoval, a žalovaný tak ani neměl povinnost se s takovým důkazním návrhem vypořádat. Žalobce ve zmíněném vyjádření navrhoval provedení účastnického výsledku svojí osoby, avšak nikoli k okolnostem soukromého a rodinného života, nýbrž k vysvětlení svých „aktivit“ (jak uvádí ve vyjádření), jinými slovy k vyvrácení podezření ohledně problematických činností žalobce. K tomu se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil. Uvedl, z jakých důvodů považuje provedení účastnického výsledku žalobce za nadbytečné, kdy zejména konstatoval, že provedení výsledku jako důkazu nemá nahrazovat tvrzení žalobce. Žalobce měl možnost ve správním řízení uplatnit veškerá tvrzení, která považoval za podstatná, což také učinil. Nebylo tak zřejmé, k čemu by provedení účastnického výsledku jako důkazu mělo sloužit. Zároveň by tímto výsledkem nemohla být ověřována pravdivost utajovaných informací, které by ani nemohly být jakkoli při tomto výsledku komunikovány. Soud má za to, že žalovaný se s tímto důkazním návrhem žalobce vypořádal víc než dostatečně a s příslušným odůvodněním žalovaného se plně ztotožňuje. Ze stejných důvodů ani soud nepřistoupil k doplnění dokazování účastnickým výsledkem žalobce.
52. V žalobě žalobce uplatnil zcela nové tvrzení, které ve správním řízení vůbec neuváděl, a sice že matka jeho manželky má vážné zdravotní problémy, přičemž žalobce společně se svou manželkou o ni pečují. K tomu soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s.r.s. soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. S ohledem na to soud nemohl k těmto novým tvrzením žalobce přihlídnout a příslušnou námitkou se blíže nezabýval. Tento postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 30. 5. 2023 č. j. 3 Azs 246/2021-47). S ohledem na to neprováděl soud k důkazu ani předběžnou propouštěcí zprávu z nemocnice týkající se matky manželky žalobce ze dne 1. 6. 2023.
53. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaný hodnotil na str. 7 - 8 a str. 15 napadeného rozhodnutí, přičemž soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Žalovaný vyšel z § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého je při posouzení přiměřenosti vždy třeba zohlednit závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce a dále další aspekty. Zvažoval tak, zda hrozba ohrožení bezpečnosti státu je důvodem dostatečně závažným, aby žalobci s ohledem na jeho soukromý a rodinný život nebylo již dále umožněno na území dlouhodobě pobývat. Akcentoval, že čl. 8 odst. 2 Úmluvy právě v situaci ohrožení bezpečnosti státu zásah do soukromého a rodinného života připouští, přičemž k prolomení by mohlo dojít pouze v případě, kdy by se jednalo o případ mimořádně závažný. Takové okolnosti však v případě žalobce shledány nebyly. Je pravdou, že žalobce žije v České republice delší dobu, tj. od roku 2007, nicméně stále se jedná o menší část jeho života, přičemž v domovském státě má stále vazby, na které může v případě návratu navázat (žijí tam jeho rodiče). Na území ČR žije s manželkou, se kterou v brzké době očekává narození prvního potomka, jeho manželka je českou občankou. Na druhou stranu však u manželky nejsou dány žádné zvláštní okolnosti (zejm. zdravotní či jiné), pro které by byla na trvalé osobní přítomnosti žalobce závislá, žalobce v České republice ani nevlastní nemovitosti, jeho zdravotní stav je dobrý, je praceschopný a v produktivním věku, takže při návratu do země původu by pro něj nemělo být obtížné zpětně se integrovat. Nejde tak o situaci nijak mimořádnou. V daném případě ochrana společnosti převažuje nad soukromými zájmy žalobce, které sice z hlediska rodinných

poměrů nejsou bezvýznamné, avšak ve svém souhrnu není zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřený ve srovnání s dotčeným veřejným zájmem.

54. Soud k tomu poukazuje např. na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“
55. V rozsudku ze dne 24. 9. 2021 č.j. 10 Azs 266/2021-102 ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu NSS uvedl: „Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince (srov. rozsudky ze dne 12. 1. 2017, čj. 10 Azs 312/2016-59, bod 31 a ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 22). Stěžovatel v ČR pobývá již od roku 2002, má zde nemocnou manželku, kterou vozí k lékaři do Německa, dále zde má zletilou dceru, která dle jeho tvrzení zamýšlí v ČR studovat, a také nezletilou dceru, o které tvrdí, že s ním žije ve společné domácnosti. NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (body [22] a [23] shora). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti. Stěžovatel nijak nevyvrací závěr krajského soudu, že jeho manželka nevyžadovala soustavnou péči po prodělání chirurgických zákroků v letech 2013, 2018 a 2021. Netvrdil, že by byla odkázána výlučně na jeho péči a nemohla se vrátit do plnohodnotného života. Snad jen na jednom místě na s. 11 kasační stížnosti uvádí, že manželka není schopna se o sebe sama postarat, aniž toto tvrzení nějak rozvíjí.“
56. Dle rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30: „Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“ Dále zde NSS uvedl: „Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich

společnému životu tam nic nebrání.“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2021 č.j. 10 Azs 177/2021-64.

57. V posuzovaném případě sice nevydáním povolení k přechodnému pobytu žalobci dojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, protože žalobce nebude moci na území České republiky pokračovat v soužití s manželkou a jejich buďto již narozeným či již brzy narozeným dítětem. Na druhou stranu tím žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou zcela zbaveni možnosti dále vést svůj rodinný život, nebyly tvrzeny žádné překážky, proč by svůj rodinný život nemohli dále rozvíjet v domovském státě žalobce, či v jiném státě, který jim pobyt umožní. Otázka případného udělení krátkodobého víza žalobci není předmětem tohoto řízení; jedná se o hypotetickou otázku, která není pro posouzení dané věci rozhodná.
58. Soud nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek, a žalobu proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (viz výzvy soudu ze dne 23. 6. 2023) a ani soud nepovažoval nařízení ústního jednání za nutné. Na tom nemohlo nic změnit ani podání žalobce ze dne 11. 8. 2023, v němž navrhl provedení důkazu e-mailovou korespondencí z roku 2021 a lékařskou zprávou o průběhu těhotenství své manželky. Soud žalobcem navrhované důkazy nepovažoval za potřebné provést (a nařídít za tímto účelem ústní jednání), neboť by na posouzení věci nemohly nic změnit.
59. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 31. srpna 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu